

Dětské hvězdy Herectví si hýčkám...

V polovině 70. let si zahrál Tomáše ve filmu Páni kluci, a tím se Michael Dymek stal dětskou hvězdou první velikosti. I když pak natočil ještě několik filmů a seriálů, v žádném popularitu první role nepřekonal.

Roli jste si mohl vybrat?

Když jsem prošel konkurzem, padla otázka, koho chci hrát.

Řekl jsem, že Huberta, ten mi byl svým uličnictvím nejbližší. Dostal ho Petr Voříšek, ale ani Tomáše jsem nebral tragicky.

Tři roky nato jste šel na konzervatoř. Díky filmu?

Nic takového jsem původně neplánoval. Chodil jsem do sportovní základní školy, dělal jsem gymnastiku. Pak si mě vyhlídli pro film a na konci základky ze mě byl gymnasta s popularitou, kterou jsem dost nesnášel. Československý státní soubor písní a tanců tenkrát zakládala třídu lidového tance a choreografka přišla k nám do školy hledat pro ni děti. A vybrala si mě.

Pokračování na straně D4

Herectví si hýčkám jen jako hezký sen

Slávu neměl rád Michael Dymek, kterého v sedmdesátých letech proslavili Páni kluci, jako dítě popularitu nesnášel. Avšak dnes by si ve filmu klidně zahrál.

FOTO: MAFIA - LUKÁŠ PROCHÁZKA

Pokračování ze strany D1

Slovo folklor vás nevyděsilo?

Neměl jsem k němu žádný vztah, ani k tanci, ale říkal jsem si: Proč ne? Nejvíc mě zaujalo, že „státas“ hodně cestoval po světě, což znamenalo i na Západ. Tehdy to ohromně lákalo.

Naděje se splnily?

Tu zlatou éru jsem prošvihnul. Po maturitě jsem šel na vojnu do Armádního uměleckého souboru, a když jsem se v roce 1985 vrátil, velká turné už ubývala. Spíš jsme se motali po Evropě.

Kroj, klobouček s pérem... Zajímavý život?

Na konzervatoři jsem ve druháku málem propadl, protože lidovka mě zpočátku nechytla. Ale pak jsem dostal příležitost zatancovat si na jevišti a najednou se všechno změnilo. V jevišti jsem objevil fenomén, který mě drží dodnes.

V té době se u nás už šířil breakdance. Nic vám to neříkalo?

Richard Hes a další kluci z pozdějšího UNO byli moji spolužáci. Na vojně jsme chodili po diskotékách, a protože jsme uměli metat kozelce, breakdance nám šel dobře. Po vojně si kluci naplánovali „volnou nohu“, ale já už se tehdy připravoval na emigraci. V Německu jsme s budoucí manželkou zůstali přesně 21. března 1988.

Rok a půl nato se tady všechno změnilo. Proč jste to neotočil zpátky domů?

Ještě jsem nebyl bohatěj... Vtipkuju, samozřejmě. Ale tomu, abych se dostal ven, jsem hodně obětoval, navíc jsem nebyl hotový s tím, co jsem tam začal, a já rád věci dodělávám. Motivace přišla až za pár let. Pracoval jsem pro firmu obchodující s elektrosoučástkami a ta expandovala na Východ. Nabídl mi, abych v Praze založil a vedl českou kancelář.

V Německu jste tance nechal?

Amatérsky jsem tancoval ve folklorním souboru při slovenské misi. Když přestal fungovat, nechal jsem se zverbovat do jednoho bavorského souboru.

Takže kožené kalhoty s padacím mostem.

Přesně tak, Lederhosen. Tancovali jsme na pivních slavnostech, ale byla to jen zábava. Když jsem se přestěhoval do Prahy, chtěl jsem se amatérsky vrátit i k tancování a domluvil jsem se s bývalým spolužákem Martinem Packem. Před lety tu založil Taneční divadlo Bufo, šel jsem se na ně podívat a bylo mi jasné, že už nechci žádný folklorní soubor, ale přesně tohle bláznivé taneční divadlo.

Ale oni se k folkloru hlásí...

Jak se to vezme. Bufo znamená „budoucnost folkloru“ a to, co tan-

Dětské hvězdy Vizitka

Michaela Dymka (46) zařadil mezi herce v roce 1975 film Páni kluci. Objevil se v Tajemství proutěného košíku, v Krakonošovi a lyžnicích a dalších filmech. Vystudoval lidový tanec, tančil ve Státním souboru písní a tanců, roku 1988 emigroval. O sedm let později se do Prahy vrátil jako jednatel mezinárodní firmy. Amatérsky tancuje v divadle Bufo. Je ženatý, má dvě děti.

číme, je dnešek z pohledu budoucnosti. Cosi, co se bude za folklor považovat za padesát let. Je v tom dost humoru a satiry. Mimo chodem, na podzim chystáme nový projekt a hledáme pro něj nové tváře. Kdo má zájem, nechtě se podívat na naše webové stránky.

Klasická lidovka vás netáhne? Přece jen to je frajerský tanec.

A kde ho dělat? To je kapitola sama pro sebe. Komunisty nemám rád, ale je fakt, že na tradice dbali. „Státas“ byl pokladnicí folkloru. Po revoluci ho zrušili a všechny ty spousty krojů a archivy notových i tanečních záznamů, nasbírané za padesát let, skončily ve skladech a popelnicích, kde je sežraly myši. V Německu se chodí ve svátečních krojích na plesy, tady se o tyhle poklady nikdo nezajímá.

V únoru jste ve firmě, jejíž filiálku jste tu vedl, dal výpověď. Co teď děláte?

Stále tancuju v Bufu, dokud mi vydrží svaly a klouby. Zatím to jde, ještě loni mě kluci v divadle vyhecovali a skočil jsem salto. A profesně? Spočítal jsem si, že zhruba dvacet let jsem intenzivně pracoval a dalších dvacet let mě zřejmě čeká. Tím, jak jsme emigrovali, posunulo se nám zakládání rodiny, takže máme teprve pětiletou dcerku a devítiletého syna. První roky jejich života mi unikaly. Teď si vybírám poločas a věnuju ho rodině.

K herectví se nevrátíte?

Upřímně řečeno, moc by se mi to líbilo. Jenže dostat jako neherec šanci by byla velká náhoda. Navíc bych těžko uživil rodinu a já jsem realista. Takže si to jen hýčkám jako hezký sen.

MARIE HOMOLOVÁ